

Grøftekantens poesi

Er der noget mere skønt end en julidag, det har regnet dagen før, og grøftekanten bugner af blomster.

Man drøner af sted, i sin bil, lidt mere dæmpet end vanlig. Man ser grøftekanten. Ønsker man kunne tage hele grøftekanten ind i stuen. Synes den bliver smukkere og smukkere for hver kilometer, man kommer frem. Man brænder efter at plukke de. - Ja, det brænder og klør i en for at plukke den; alligevel kører man videre. Nyder indtrykket og lader sig beruse af grøftekanten.

Man når frem. - Passer sit arbejde, mens grøftekanten sidder i kroppen. Så snart man er færdig og sidder i bilen så mærker man, at man glæder sig. - Glæder sig til en ny beruselse på hjemvejen.

Så kører man. - Man bliver helt salig, mindes barndommens dage i grøftekanten. Vi tog madpakke med, cyklede flere kilometer, fandt den skønneste plet (når vi var sultne nok) borede os midt ned i grøften, spiste maden - og åndende med grøftekanten. Jeg bliver helt salig igen.

Spekulerer på, hvor det nu var den var skønnest. Kigger på grøftekanten, mens jeg kører forbi. - Finder stadig intet svar,. Den er simpelthen smuk og berusende hele vejen. ---

Så, lige før kilometerne af grøftekanten ender, standser jeg pludselig bilen. Her er pletten (nok den sidste på min vej den dag). - Står ud og plukker, vildere og vildere. Jeg kan ikke få nok. Den ene blomst er smukkere end den anden. - Der er nok af dem. Insekterne summer..... Hvem der kunne smide sig på langs og blive der, lige midt i grøftekanten, resten af dagen!

Arbejdet venter, - jeg plukker flere blomster, jeg kan slet ikke stoppe. Til sidst har jeg favn og sind helt fuldt... smuk, smukkere, smukkeste. Jeg kunne blive ved at lovprise naturens frie grøftekant. Jeg lægger blomsterne, varsomt og starter bilen.

Grøfttekantens poesi

Hvordan.... skal jeg dog lære mine børn om grøfttekanten. De ser den jo kun fra bilruden, når vi kører forbi på vej til andre oplevelser. - Er det ikke værd at standse en dag..... Hvor længe er man om at lære den at kende.... vil der være ro nok... vil der være tid nok til at få den sådan fuldt og helt ind i kroppen. - Jeg ved det ikke, ... men fornemmelsen er skøn....

Retur ved tegnestuen, jeg tager varsomt blomsterne ud, går ind, fordeler dem i vaser... De er da smukke! Jeg ser på de vilde blomster. De minder mig om ... jeg bliver vemodig,... men... jeg kan stadig genkalde mig livet i grøfttekanten... Jeg bliver atter let beruset.... jeg ser salig ud. De andre ser på mig - synes da, at blomsterne er meget søde.... forstår ikke, hvorfor jeg ser salig ud.

... De plukkede dem jo heller ikke.... de sku' prøve.....

For mig er der ikke noget mere skønt end en julidag, når det har regnet dagen før, og grøfttekanten bugner af blomster

**Grøfttekantens blomster
de ånder nu bedst i grøfttekanten
og de er hundrede gang
skønnere derude**

Tåstrup – Slagslunde - retur